

Народ у Србији нема контролу над сопственим животом. Неправедни систем у којем богати појединци имају све полуге власти у својим рукама, ставља малог човека у робовски положај. Он нема никаква права ни имовину, закони се доносе на његову штету, лични и породични живот му је потпуно разорен јер нема средстава која ће му омогућити нешто више од голог опстанка. Владајуће структуре су потпуно одвојене од грађана који је бирају на изборима. Оне не штите интерес својих бирача већ крупни капитал и организовани криминал који управљају Србијом. Државни буџет се пуни из џепова сиротиње уместо да се уведу високи порези за оне који поседују све у држави. Народни глас се нигде не чује, јер он нема своје праве представнике ни у парламенту, ни у осталим државним институцијама. Медији су у рукама богатих елита и служе да обмањују јавност и улепшавају стварност, која није ружичаста, већ црна и дубоко ишчашена.

Средња покретачка класа је скроз уништена. У друштву постоје само два сталежа – мали постотак нове елите која је састављена од тајкуна, политичара и њихових породица и велика већина сиромашног народа кога представници плутократије често називају грађанима другог реда. Студенти као носиоци друштвених промена су подјармљени преласком на болоњски систем високог школства, натерани да јурцају бодове за упис уместо да развијају свест о правим животним вредностима. «Болоња» није ништа друго до пуко средсво којим се млади људи претварају у јефтину полу-обучену радну снагу у функцији сталног повећања профита.

Србија није суверена, већ напротив, марионетска држава која испуњава налоге великих сила и удовољава њиховим империјалистичким тежњама. Њене финансије и економија су под контролом Светске банке и Међународног монетарног фонда, војска се спрема да постане пешадија НАТО пакта, а политика се прилагођава препорукама од споља, уместо да превасходно штити унутрашње интересе и води бригу о сопственом народу. Национална привреда је до темеља упропашћена како би направила место мултинационалним корпорацијама и увозничком лобију домаћих тајкуна који заступају интересе тих компанија. Мала и средња предузећа се свакодневно гасе под притиском слободне конкуренције са којом не могу да се изборе. Пољопривредници из дана у дан све више пропадају и принуђени су да се селе у градове. Села остају пуста, а сва квалитетна земља концентрише се у рукама крупних земљопоседника. Србија има

потенцијал да постане један од највећих произвођача прехранбених производа у Европи, а ипак огроман број људи у земљи гладује!

Након окупације Косова и Метохије од стране НАТО-а, властодршци у Србији су створили услове да њена највећа житница Војводина у наредном периоду постане независна држава. Улице Београда и других градова у Србији нису безбедне. Оне представљају полигон за криминалце и дилере дроге које све контролише држава преко полиције и безбедоносно информативне агенције и користи за обављање прљавих послова. Огроман број, посебно младих људи, је незапослен, отуђен и незаинтересован за сопствену судбину. Млади су искључени из свих друштвених токова, гурнути у канце дроге и ситног криминала. Циљ сваког неправедног система је да се људи што више поделе, изолују једни од других и умртве, како не би могли да се међусобно повезују и покрећу разне заједничке иницијативе и акције. У јавности се стварају разне бомбастичне афере које служе за одвраћање пажње од правих проблема и погубних закона који се свакодневно доносе. Питке вести, ријалити шоуови и лаке ноте државних уметника су ту да ублаже нагомилану тензију.

Прича о уласку у ЕУ користи се као нека врста нове религије која обећава људима раскошан живот по доласку у обећани рај. За узврат се тражи слепа послушност и строго поштовање владајуће политике. Ситни поклони и уступци, као и мало бољи положај у друштву који се добија учлањењем у неку од политичких партија, претварају људе у моралне олупине. Они постају пси чувари система, крајње несвесни свог робовског положаја. Њихова улога у друштву најсличнија је послу затворског повереника у концентрационом логору. У модерном друштву више не постоје гиљотине и јавна вешања, па су зато измишљени нови окови који су много опаснији баш зато што су на први поглед невидљиви. Полази се од тога да је човек сам по себи кварљива роба, која има своју цену зависно од кретања тржишта.

Сасвим је јасно да у оваквом експлоататорском и злочиначком систему нема места за поправни. Сва настојања да се стварност коригује кроз институције су узалудна, јер су те институције и створене да би браниле интересе владајуће класе. Мали човек увек наиђе на зид кад крене да затражи правду. Периодично попуштање вентила у виду испуњавања ситних захтева грађана у предизборним кампањама, далеко су од истинске слободе и квалитета живота које захтевамо. Нама нису потребне хуманитарне акције, да богаташи стресу мрвице са својих трпеза у прљаве шаке разуларене руље. Нама је потребна нова подела ресурса и богатства у чијем смо стварању сви учествовали заједно са нашим родитељима и прецима. То што је отето од народа мора де се врати по сваку цену, милом или силом. Сиротињи није потребна милостиња већ могућност да пристојно живи од сопственог рада и да у старости не мора да се понижава.

Нама не требају нови избори да би бирали старе лопове, нама је потребан нови – праведнији систем. Није битно да ли ће се тај систем звати демократија, комунизам, социјална држава или како год му драго. Битно је да правда буде задовољена, а да шанса важи за свакога. Имена су неважна, јер су у име демократије и комунизма чињени неки од највећих злочина човечанства. Потребна нам је власт народа, а не власт над народом. Нема више шминкања акрепа стварности јер нас то само одвраћа од правог пута. Кућа која је саграђена на трулим темељима се не поправља већ руши и гради поново.

Потребно је озбиљно повезивање и организација. Прикључивати се сваком облику народног протеста. Подржати демонстрације студената, штрајкове радника и радничких синдиката, укључивати се у мале грађанске иницијативе ваших комшија и суграђана. Нема мирења са злом судбином. Пасивност и апатија су зидови наших модерних ћелија. Некада смо знали да се боримо за друге у исценираним револуцијама, сада је време да изађемо на улице ради себе и своје деце. Не смемо подлећи страху, јер ми више немамо шта да изгубимо, а можемо много тога да добијемо, укључујући сопствену слободу. Макар све трајало 5 минута, знаћемо да смо ипак покушали да се боримо. Још су Платон и Аристотел закључили да државна власт мора да буде праведна и морална да би имала своју легитимност. Пошто власт у Србији не поседује правду, морал и слободу као кључне елементе легитимности, она губи право да управља народом.

Представници Париске комуне који су кратко време заузели улице Париза 1871. године су у свом манифесту написали: *„Пролетери Париза услед пораза и издаје владајућих класа схватили су да је куцнуо час када они морају спасавати ситуацију, узимајући у своје руке вођење јавних послова... Они су схватили да је њихова највиша дужност, и апсолутно право, да сами постану господари своје судбине”*.